

## Răstignirea și omorârea

„Am înțeles”, spune Ecclesiastul, „că tot ce face Dumnezeu va fi pentru totdeauna; nu este nimic de adăugat la aceasta și nimic de scăzut din ea” (Ecclesiastul 3.14). Acesta este un cuvânt capabil să dea odihnă sufletului, deoarece garantează desăvârșirea și caracterul neschimbător al lucrării lui Dumnezeu. El face ca inima credinciosului să fie fermă, mai ales în ceea ce privește temelia pe care se sprijină credința sa.

Citim în capitolele 9 și 10 ale epistolei către Evrei: „Printr-o singură jertfă [Hristos] i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți” [Evrei 10.14]. - „Dar acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa” [Evrei 9.26]. - „Hristos a fost jertfit o singură dată ca să poarte păcatele multora” [Evrei 9.28]. - „Iată, Eu vin ... ca să fac voia Ta, Dumnezeule. ... «voie» prin care am fost sfințiți, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna” [Evrei 10.10]. Iar Ioan Botezătorul mărturisește despre Hristos: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” [Ioan 1.36]. Dar dacă jertfa acestui Miel este suficientă pentru a „ridica păcatul lumii”, pentru a „desființa păcatul”, atunci ea trebuie să fie o jertfă ispășitoare desăvârșită; și din nou, pentru că este o lucrare desăvârșită și încheiată odată pentru totdeauna, ea nu trebuie să fie repetată, ba chiar nu poate fi repetată.

Așadar, lucrarea lui Hristos este, de asemenea, lucrarea lui Dumnezeu. Dacă ne gândim la sfatul veșnic, atunci, înainte de întemeierea lumii, a existat o singură înțelegere, un singur gând în Tatăl și în Fiul; și când a venit timpul să ducă lucrarea la îndeplinire, a existat, ca să spunem așa, o singură inimă. Și din moment ce această lucrare este „pentru totdeauna”, nu mai poate exista, așa cum am spus, nicio altă jertfă pentru păcat. Astfel, citim: „Iar unde este iertare de acestea, nu mai este jertfă pentru păcat” (Evrei 10.18). Crucea lui Hristos a satisfăcut desăvârșit nevoile păcătosului pentru timp și eternitate.

Dar pentru a face aceasta, ea nu putea reprezenta doar moartea lui Hristos pentru vina omului, ci trebuia să includă în mod necesar și judecata care se cuvine păcătosului din cauza stării sale. Moartea și judecata sunt partea justă a păcătosului; dar dacă judecata este suportată pentru el de un înlocuitor, judecata este considerată ca fiind a lui și, din moment ce această judecată este moartea, această moarte este într-adevăr și moartea lui. Hristos nu a trebuit să moară pentru Sine Însuși (pentru că El era fără păcat), El a murit pentru păcatul nostru; și prin faptul că noi credem în El recunoaștem, nu numai că El a fost judecat pentru „ceea ce se cuvine pentru faptele noastre”, ci și pentru ceea ce suntem noi, pentru starea noastră. Moartea Lui este și moartea noastră, iar prin înțelegerea cu credință încrezătoare și ascultătoare a acestei laturi a lucrării lui Hristos, substituirea, putem spune împreună cu apostolul: „Omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună”; sau: „Eu am fost răstignit împreună cu Hristos” (Romani 6.6; Galateni 2.20). Crucea Lui este crucea mea, moartea Lui a devenit moartea mea. Făcându-mă una cu El acolo, prin credință, mă odihnesc în certitudinea că judecata lui Dumnezeu, care a fost făcută asupra lui Hristos, a fost făcută asupra mea în El. „Pentru că, în ceea ce a murit, a murit față de păcat odată pentru totdeauna” (Romani 6.10). Lui nu i se mai poate imputa încă o dată păcatul, Dumnezeu nu-L mai poate lăsa să „sufere nelegiuirea noastră a tuturor” [compară cu Isaia 53.6] încă o dată.

Cuvântul lui Dumnezeu vorbește deci despre răstignirea credinciosului împreună cu Hristos ca despre un act care a avut loc o dată pentru totdeauna și care nu poate fi repetat niciodată. De aceea se poate spune și despre toți cei care sunt ai lui Hristos că ei „și-au răstignit carnea împreună cu patimile și poftele”. Ei se pot lăuda împreună cu apostolul Pavel cu crucea, prin care lumea este

răstignită față de ei și ei față de lume (Galateni 5.24; 6.14). În ce măsură ei *înțeleg* aceste lucruri și le *realizează* în credință este o altă chestiune; dar este extrem de important pentru pacea și fermitatea sufletelor noastre să înțelegem clar spusele Cuvântului lui Dumnezeu. Mai presus de toate, să observăm că credinciosul nu este niciodată chemat să se *răstignească*; acest fapt a fost făcut o dată pentru totdeauna și este întotdeauna privit astfel în Cuvântul lui Dumnezeu.

Dar ar putea fi pusă întrebarea: Nu trebuie atunci să ținem în frâu carnea și efectele sale? Nu există oare o luptă, care trebuie purtată de noi în mod continuu? Răspunsul este: Cu siguranță există; și aceasta *tocmai pentru că suntem* deja răstigniți cu Hristos. Tocmai *pentru că* putem considera că am „murit cu Hristos” prin credință și, astfel, că am „murit față de păcat”, suntem chemați să „*omorâm* mădulele noastre care sunt pe pământ”. Să notăm: să *omorâm*, nu să *răstignim*.

În ochii lui Dumnezeu și conform înțelegerii noastre prin credință, noi *suntem răstigniți* împreună cu Hristos; răstignirea *Lui* era răstignirea *noastră*. Prin urmare, nu ni se spune să *răstignim* „mădulele, care sunt pe pământ”. Într-adevăr, suntem încă în acest trup muritor, în care păcatul locuiește și lucrează, dar putem să ne prezentăm lui Dumnezeu ca vii din morți și să prezentăm mădulele noastre, pe care le-am folosit cândva ca instrumente ale nedreptății, lui Dumnezeu ca instrumente ale dreptății. Iar modalitatea pentru a face aceasta este „*omorârea*”: „Dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi” (Romani 8.13). Apostolul cere credincioșilor din Colose: „*Omorâți* deci mădulele voastre, cele de pe pământ”, și după aceea el numește o serie de lucruri necurate și rele, din cauza cărora mânia lui Dumnezeu vine peste fiii neascultării, printre care și noi am umblat cândva (Coloseni 3.5,6).

Dar de ce se spune: *omorâți*? Cu siguranță ceea ce a murit odată nu mai are nevoie să fie ucis. Contradicția aparentă provine din faptul că suntem încă în trupul smereniei și nu ne-am îmbrăcat încă în trupul slavei, în care *totul* va fi într-o zi nou. În glorie nu se va mai vorbi despre omorârea „faptelor trupului” sau a „mădulelor, care sunt pe pământ”. Dar atâta timp cât suntem în *acest* cort, trebuie să *aplicăm* prin credință la noi înșine sentința de moarte care a fost pronunțată asupra noastră în Hristos, trebuie să ne *ținem* morți față de păcat, să *condamnăm* cu toată hotărârea orice impuls al păcatului în mădulele noastre și să-l ținem în frâu. Suntem capabili să facem aceasta prin puterea Duhului Sfânt, care locuiește în noi prin harul lui Dumnezeu și ne permite să distingem între duh și carne, între bine și rău, între ce este de preț și ce este comun. Aplicând crucea la tot cu ce intrăm în contact, cu toate dorințele și motivele inimii și minții noastre, și „*purtând întotdeauna în trup omorârea lui Isus*” (2 Corinteni 4.10), vom considera acțiunile cărnii în gând, cuvânt și faptă ca fiind demne doar de moarte și le vom trata ca atare. Păcatul nu va mai domni în trupul nostru muritor, pentru a asculta de poftele sale. Nu, pentru că nu suntem sub Lege, ci sub har, putem trăi și vom trăi pentru Dumnezeu în Isus Hristos, ținându-ne morți față de păcat.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru această minunată eliberare! Cândva sclavi ai păcatului, trăind în lucruri, de care acum trebuie să ne fie rușine, al căror sfârșit este moartea, suntem acum capabili, eliberați de păcat și făcuți sclavi ai lui Dumnezeu, să aducem roadă pentru El în dreptate și sfințenie, iar sfârșitul călătoriei noastre este viața eternă. Fie ca Dumnezeu să le dea tuturor cititorilor credincioși ai acestor rânduri o înțelegere clară a diferenței dintre „*răstignirea*” lor unică, adică unificarea lor cu Hristos pe cruce, și „*omorârea*”, adică aplicarea practică a acestei răstigniri, „*ținerea în moarte*” zilnică, chiar ceas de ceas, a efectelor păcatului în mădulele lor! Să nu uităm niciodată că, așa cum vechea noastră stare nu putea fi încheiată, așa cum „trupul păcatului nu putea fi omorât” decât *prin moarte*, adică prin „răstignire”, tot așa și păcatul din mădulele noastre nu poate fi învins decât *prin moarte*, adică prin „omorârea” acțiunilor trupului. Ambele se bazează numai pe *har*. Dar în timp ce primul este darul harului lui Dumnezeu, care ne-a fost dat *o singură*

*dată prin credința în Hristos, al doilea ne este dat continuu în exercițiul practic al credinței, în funcție de sinceritatea minții noastre și de voința inimii noastre.*

-----

### **Un gând**

Domnul nu a făcut ispășire pe cruce pentru starea noastră stricăță și pentru vina noastră în măsura în care noi le-am recunoscut pe amândouă sau le vom recunoaște încă aici și acum (atunci nu ar mai fi nicio speranță pentru noi), ci în modul în care un Dumnezeu desăvârșit sfânt le-a văzut, le-a judecat și le-a condamnat pe amândouă. - Ce trebuie să se fi întâmplat acolo pe cruce, în sufletul Său!

---

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 79 (1931)

Titlul în original: „*Kreuzigen und Töten*”